

Ce ipocrit! Ar fi avut și ea câteva mesaje pentru el, și în toate era vorba despre răzbunare.

Aceasta era Insula Pierduților. Răul trăia, respira și stăpânea ținutul, iar regele Bestie și afișele lui scârboase, prin care îi îndemna pe foștii răufăcători ai lumii să facă *fapte bune*, n-aveau ce căuta acolo. Cine ar vrea să facă limonadă din lămâi, când acestea pot fi transformate în niște grenade perfecte?

Lângă afiș, Mal desenă un cap cu coarne și o mantie amplă, cu un contur negru subțire. Deasupra scrise „RĂUL TRĂIEȘTE!“, cu vopsea de un verde strălucitor precum mucozitățile de spiriduș.

Nu era rău. Era și mai rău. Iar asta era *mult mai* bine.

capitolul

2

Un hot vicelan...

D

acă Mal locuia deasupra unei prăvălii, Jay, fiul lui Jafar, trăia *înăuntru* uneia, dormind pe un covor uzat, sub un raft îndoit sub greutatea câtorva televizoare antice, cu butoane, a unor radiouri care nu funcționaseră niciodată și a unor telefoane cu fir. Tatăl lui fusese cândva marele vizir din Agrabah, temut și respectat de toti, dar asta se întâmplase cu foarte multă vreme în urmă. Acum, maleficul vrăjitor era proprietarul Prăvăliei cu Vechituri a lui Jafar, iar Jay, singurul lui fiu și moștenitor, era și singurul lui furnizor. Dacă destinul lui Jay o fi fost cândva

acela de a deveni un mare prinț, numai tatăl lui își mai putea aminti acele vremuri.

— Tu ar trebui să fii pe spinarea unui elefant, în fruntea unei parade, de unde să le faci semne cu mâna supușilor tăi, se jelea Jafar în timp ce băiatul lui se pregătea de școală. Își trase un fes roșu peste părul negru, lung și drept, apoi își alese hainele obișnuite: o vestă mov cu galben și o pereche de blugi închiși la culoare.

Își flexă mușchii bine dezvoltăți și își puse mânușile negre cu tinte.

— Cum zici tu, tată! zise el și făcu cu ochiul, zâmbind pozaș. O să încerc să fur un elefant, dacă îmi iese în cale vreunul.

Pentru că Jay chiar era un prinț. Un prinț al hoților, un escroc și un intrigant, ale cărui minciuni erau la fel de frumoase ca și ochii lui negri. Își croia drum pe străzile înguste, pietruite, ocolind ricșele trase de îndrăzneții din echipa profesorului Ratigan, și profitând de pe urma pasagerilor temători, care se plecau la trecerea pe sub frânghiile îngreunate de capoate zdrențaroase și pelerine ude leoarcă, și le mai șterpelea câte un portofel, două. Ursula îl goni din prăvălia ei cu pește și cartofi prăjiți, dar nu înainte ca el să înhațe o mână de cartofi unsuroși. Jay se opri o clipă să admire o colecție de căni din plastic, de toate formele și mărimele, așezată în vitrina unui alt magazin, și se întrebă dacă vreuna dintre ele îi încăpea în buzunar.

Orice fel de gunoi din Auradon, de la căzi de baie la clanțe de ușă, era reciclat și refolosit pe insulă, în combinație

cu elemente din vechea recuzită de magie a răufăcătorilor. O prăvălie se lăuda cu MĂTURI FOLOSITE CARE NU MAI ZBOARĂ, DAR MĂTURĂ BINE și cu globuri de cristal, care puteau fi folosite doar ca acvarii pentru peștișorii aurii.

Negustorii își întindeau fructele putrezite și legumele stricate sub copertine zdrențuite, iar Jay trecu și șuti un măr bătut din care mușcă. Buzunarele îi erau doldora de comori furate. Salută vesel un cor de vrăjitoare cu nasuri corioate, care se strânsese într-un balcon strâmb. Erau nepoatele lui Madam Mim, care, deși ușurate că se aflau departe de degetele lui lipicioase, căzură în extaz când îl văzură că le dă binețe.

Slugile Maleficăi, niște tipi solizi cu aspect de mistreți, îmbrăcați în zdrențe de piele și purtând cunoscutele lor căști trase pe ochi, mormăiră niște saluturi nedeslușite când trecură pe lângă Jay în drum spre serviciu. Fără ca ei să bage de seamă, băiatul le înhăță cu îndemânare căștile și le îndesă în dosul pantalonilor, planuind să le vândă înapoi, tot lor, a doua zi, aşa cum făcea în fiecare săptămână. Rezistă totuși tentației de a le pune și piedică. Pur și simplu n-avea timp să le facă pe toate într-o singură zi.

Căutând ceva cu care să-și acopere gustul de măr acru, Jay dădu cu ochii de un chip familiar, care sorbea dintr-un pahar de carton de la Dugheana cu Lături, și rânji.

Perfect.

— Ce... pentru numele lui Lucifer? strigă Mal în clipa în care paharul îi dispără dintre degete.

După o clipă de confuzie, își dădu seama ce se întâmplase.

— Dă-l înapoi, Jay! spuse ea, stând cu mâinile în șolduri și vorbind cu trotuarul gol.

Băiatul chicotii. Era aşa de amuzant să-o vadă pe Mal nervoasă.

— Obligă-mă!

— Jay! mărâi ea. Ce preferi? Vânătăi? Puțin sânge? Sau doar să implori? Azi hoțul alege.

— Bine. Fraate! spuse el, ieșind pe furiș din umbră. Mmm, noroi presat fierbinte, preferatul meu.

Îi dădu înapoi paharul cu părere de rău. Mal luă o gură și se strâmbă.

— De fapt, e dezgustător, poți să-l iezi tu. Pari flămând.

— Serios?

Jay se învioră.

— Mersi, Mal! Eram lihnit.

— Nu-mi mulțimi, cafeaua de azi e mai scârboasă ca de obicei. Cred că în dimineață asta au aruncat niște broaște râioase în fiertură, spuse ea.

— Bonus! Extra-proteine.

Cu amfibieni sau nu, Jay goli cana dintr-o înghițitură. Se șterse pe buze și zâmbi.

— Mulțam, ești de treabă! îi spuse cu toată sinceritatea, chiar dacă el și Mal nu erau tocmai prieteni, deși se înălțau la rele.

La fel ca el, Mal își umpluse buzunarele de la blugi și de la haină cu tot felul de măruntișuri șterpelite de prin vitrine. Dintr-unul îi ieșea o andrea, iar din altul se ieșea ceva ce părea a fi un mâner de sabie.

— Îți dau la schimb un ceainic pentru sabia aia veche? o întrebă Jay cu speranță în glas.

În magazinul lui, Jafar vindea doar lucruri furate de Jay.

— Sigur, îi spuse Mal și primi în schimb ceainicul ruginit. Uite ce mai am! Colierul Ursulei. Am pus mâna pe el azi dimineață, când bătrâna vrăjitoare a mării m-a salutat, continuă ea, fluturând podoaba în aer.

— Tare!

Jay dădu din cap în semn de încuvîntare.

— Eu n-am luat decât o mână de cartofi prăjiți. Păcat că nu pot face mare lucru cu ei.

Mal pufni.

— Tot e bine.

— Dacă zici tu, dădu din umeri Jay.

Cei doi se întreceau mereu pentru a-i demonstra celuilalt că era un hoț mai șcușit. Ar fi fost greu de ales un câștigător detăsat. S-ar putea crede că pasiunea pentru furtișaguri fusese cea care îi legase, dar ei ți-ar spune că legăturile de orice fel sunt doar pentru cei slabii.

Chiar și aşa, porniră împreună spre școală.

— Ai auzit noutățile? o întrebă Jay.

— Ce noutăți? Aici nu există noutăți, răspunse Mal într-o doară, referindu-se la faptul că pe insulă nu se întâmpla niciodată nimic nou.

Televizoarele de modă veche, cu ecrane pline de purici, nu prindea decât două canale: Canalul de Știri Auradon, care difuza doar propaganda făcătorilor de bine, și CCT, Canalul de Cumpărături din Temniță, dedicat exclusiv vânzării de decorațiuni pentru bârloguri sumbre și ascunzători.

— Și ia-o mai ușor, altfel o să ajungem la timp, adăugă ea.

Cotiră de pe drumul principal, către terenul denivelat al unui cimitir în ruină, adică peluza din fața Castelul Dragonului. Respectabila școală specializată în educația în ale răului era amplasată într-un fost mausoleu, o clădire greoie, cenușie, cu un acoperiș boltit și o colonadă sfârmată, pe frontonul căreia era înscris mottoul școlii: „CREDEM ÎN PUTEREA RĂULUI“. În locul obișnuitelor pietre funerare, prin curte erau risipite niște pietre magice, pe care erau gravate mesaje însășimântătoare. Pentru conducătorii acestei insule, nu exista niciun moment nepotrivit pentru a le reaminti tuturor că răul e stăpânul suprem.

— Nici vorbă, am auzit nouăți. Nouăți adevărate, insistă Jay, tropăind cu bocancii lui grei pe pământul străpuns de rădăcini. Ia ascultă aici: avem o colegă nouă.

— Da, cum să nu!

— Vorbesc foarte serios, zise el, evitând în ultima clipă un bolovan pe care era scrisă fraza: E MAI BINE SĂ NU FI CUNOSCUT NICIODATĂ DRAGOSTEA, DECÂT SĂ FII IUBIT.

— O fată nouă? Venită de unde, mai exact? întrebă Mal, arătând către cupola magică care acoperea insula și învăluia cerul, umbrind norii.

Nimeni și nimic nu intra și nu ieșea, aşa că niciodată nu apăreau cine știe ce *nouăți*.

— Nouă pentru noi. Până acum a fost școlită la castel, aşa că e prima dată când intră în temniță, ii explică Jay când ajunseră aproape de porțile din fier forjat, și mulțimea se strânse în jurul intrării pentru a le face loc, iar mulți dintre colegii lor își apucă să strânsă ghiozdanele la vederea celor doi hoți.

— Pe bune?

Mal se opri brusc.

— Cum adică „școlită la castel“? întrebă ea, mijind bănuitoare ochii.

— Și e chiar o prințesă adevărată, aşa am auzit. Printesa de nivel „sărutul iubirii adevărate – înțeapă-te în deget – toarce-ți aurul – sari peste tunsoare – mărită-te cu un prinț“.

Îl lua cu amețelă numai când se gândeau la asta.

— Crezi că aş putea să șutesc vreo coroană de la ea? Măcar o jumătate de coroană...

Tatăl lui vorbea mereu despre Marea Lovitură, o captură grasa care i-ar fi putut elibera cumva de pe insulă. Și poate că prințesa avea să-i conducă la ea.

— O prințesă? zise Mal cu asprime. Nu te cred.
Jay n-o mai asculta.

— Vreau să zic: gândește-te ce pradă o să aibă la ea! Trebuie să fie o tonă de chestii de prăduit, nu-i aşa? Sper să fie plăcută la vedere! Sau, și mai bine, plăcută la buzunare. Mi-ar prinde bine o țintă ușoară.

Tonul lui Mal deveni brusc acid.

— Te înseli. Nu există nicio prințesă pe insulă și, oricum, nu una care să îndrăznească să-și arate fața pe aici...

Jay se uită lung la ea, și, brusc, își aminti ceva de o petrecere aniversară nemaipomenită, o prințesă... și un fel de scandal în care fuseseră implicate Mal și mama ei. Îi pără rău, amintindu-și că Mal nu promise o invitație, dar își înăbuși iute emoția scârboasă, neștiind sigur de unde apăruse. Răufăcătorii ar trebui să se desfete cu tristețea altora, nu s-o înțeleagă!

În plus, dacă stai să te gândești, Mal îi era ca o soră, un parazit enervant, omniprezent, un ghimpe în...

Clopotele. Sunând și răsunând pe toată insula, din vârful turnului, unde Claudine Frollo trăgea de funie și era, la rândul ei, trasă în sus de aceasta, clopotele anunțau începutul zilei de școală în Castelul Dragonului.

Jay și Mal își zâmbiră superior. Întârziaseră, și asta era primul lucru care le mersese bine în dimineața aceea.

Trecură pe sub arcada dărăpănată, acoperită cu mușchi, și intrără în cripta principală, unde era o forfotă neobișnuită: membrii Consiliului Chiulangiilor lipeau afișe pentru un Târg de Prăjituri Vechi de o Săptămână, iar orchestra celor

dintr-a zecea exersa pentru Concertul Toamnei, scoțând niște zgomote asurzitoare.

Speriați, elevii fugeau din calea lui Mal și a lui Jay. Cei doi trecu pe lângă sala mare, cu zidurile ei îmbrăcate în iederă moartă, și se apropiară de ușile ruginite care duceau spre clasele din criptele de sub pământ. Un mic pirat din clasa a noua, care umbla cu gașca lui Harriet Hook, se pierdu în îmbulzeală și le blocă drumul.

Mal se opri.

Băiatul se uită spre ea, tremurând cu tot cu peticul de pe ochi.

— S-s-scuze, M-m-m-mal! zise el.

— M-M-M-MIȘCĂ, se răsti ea batjocoritor.

Își dădu ochii peste cap și împinse cu piciorul cărtile zdrențuite care îi stăteau în cale. Băiatul se năpusti către prima ușă deschisă pe care o zări, scăpându-și cărligul fals pe care-l purta pe mâna și dându-l de-a dura.

Jay luă pe tăcute cărligul și și-l îndesă printre haine. Dar nu se putu abține să întrebe:

— În loc să te bosumfli, de ce nu dai o petrecere?

— Poftim? replică Mal. De parcă mi-ar păsa vreun pic!

Jay nu-i răspunse. Era prea ocupat să se încălzească, strângându-și brațele pe lângă corp. Regreta că nu-i trecuse prin cap să ia pe el o haină mai călduroasă, și nu vestă, căci, pe măsură ce coborau scările din marmură rece către bezna umedă a campusului de la subsol, temperatura scădea sub cele douăzeci de grade cu care era obișnuit.